

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 11/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 316/2015 a jeho uznesením sp. zn. 13 C 316/2015 z 25. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED],

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 316/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením sp. zn. 13 C 316/2015 z 25. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 13 C 316/2015 vedené konanie vo veci obchodnej spoločnosti ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, proti ██████████, ██████████ (ďalej len „žalovaný“), o zaplatenie sumy 492,64 € s príslušenstvom. Sťažovateľ je ako advokát právnym zástupcom žalovaného v napadnutom konaní.

3. Sťažovateľ ako právny zástupca žalovaného doručil okresnému súdu v napadnutom konaní vyjadrenie k znaleckému posudku, a to inak ako do elektronickej schránky okresného súdu. Uznesením sp. zn. 13 C 316/2015 z 25. februára 2019 okresný súd uložil sťažovateľovi ako právnenému zástupcovi žalovaného zaplatiť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia súdny poplatok v sume 20 € za spracovanie podania a jeho príloh v listinnej podobe podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 13 C 316/2015 z 25. februára 2019 v súlade s § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) sťažnosť, ktorou navrhol citované rozhodnutie okresného súdu zrušiť alebo zmeniť a konanie vo veci uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok zastaviť.

5. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 13 C 316/2015 z 25. februára 2019 zamietol.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na nesprávny právny výklad príslušných ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza: *„Zákonom o súdoch, ktorý neupravuje konanie pred súdom podľa môjho názoru nie je možné nepriamo novelizovať Civilný sporový poriadok. Z výkladu § 82l ods. 3 ZoS vo vzťahu k ZoG skôr vyplýva, že sa zákon vzťahuje na tie fyzické osoby, ktoré majú aktivovanú elektronickú schránku a sú majiteľmi takejto schránky. V zákone o Governmente ani v Civilnom sporovom poriadku neexistujú ustanovenia, ktoré by ukladali povinnosť fyzickým osobám, advokátom aktivovať elektronickú schránku na komunikáciu so súdmi a stať sa majiteľom takejto schránky.“*

7. Podľa sťažovateľa neexistuje všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by upravoval občiansko-právne konanie a zároveň ktorý by ukladal advokátovi povinnosť riadiť sa zákonom o e-Governmente, pričom zákon o súdoch ustanovuje iba možnosť zriadiť a aktivovať elektronickú schránku, nie povinnosť. Ďalej zdôrazňuje, že Civilný sporový poriadok upravujúci postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov mu ako právnemu zástupcovi neukladá priamo povinnosť elektronickej komunikácie so súdom. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že uplatnenie § 82l ods. 3 zákona o súdoch prichádza do úvahy iba za situácie splnenia podmienok zákona o e-Governmente, teda ak je advokát majiteľom elektronickej schránky a má aktivovanú elektronickú schránku.

8. Sťažovateľ napokon argumentuje, že advokáta nemožno nútiť ani uložením zaplatenia osobitného súdneho poplatku, ktorý je vo svojej podstate sankciou, aby si aktivoval elektronickú schránku na doručovanie písomností výlučne elektronicky bez toho,

aby to ustanovili explicitne základné procesné predpisy, ktorými sú Civilný sporový poriadok, Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok a Trestný poriadok.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/316/2015 a jeho rozhodnutím zo dňa 25. marca 2019 právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 13C/316/2015 - 406 z 25. marca 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie, aby ju v potrebnom rozsahu a v intenciách nálezu ústavného súdu znovu prejednal a vo veci opakovane rozhodol.“

10. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa § 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak je navrhovateľ advokátom, nemusí byť v konaní zastúpený.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

19. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

20. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie

opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

21. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších

nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2005, č. 100/2005).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Predmetom konania ústavného súdu je rozhodovanie o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo podľa sťažovateľa dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením, ktorým bola zamietnutá sťažnosť smerujúca proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 13 C 316/2015 z 25. marca 2019 vo veci uloženia povinnosti zaplatiť za spracovanie podania v listinnej podobe súdny poplatok v sume 20 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch.

23. Sťažovateľ argumentuje nesprávnosťou výkladu v jeho veci použitých ustanovení zákona o súdoch a zákona o e-Governmente a zdôrazňuje, že všeobecne záväzný právny predpis upravujúci občiansko-právne konanie a ukladajúci advokátovi povinnosť riadiť sa zákonom o e-Governmente absentuje. Ďalej namieta, že z § 821 ods. 3 zákona o súdoch vyplýva len možnosť zriadiť a aktivovať elektronickú schránku, nie povinnosť, pričom citované ustanovenie podľa jeho názoru zasahuje v rozpore s ústavou do pôsobnosti iných zákonov. Podľa sťažovateľa nútiť advokáta, aby si aktivoval elektronickú schránku na doručovanie písomností výlučne elektronicky, nemožno uložením povinnosti zaplatiť súdny poplatok z dôvodu, že explicitne povinnosť aktivovať elektronickú schránku z príslušného procesnoprávneho kódexu nevyplýva.

24. Podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov k zákonu o súdnych poplatkoch sa za spracovanie podania a jeho príloh v listinnej podobe, ak zákon ustanovuje

povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, a za spracovanie podania a jeho príloh v elektronickej podobe doručeného súdu inak ako do elektronickej schránky súdu, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, vyrubuje súdny poplatok v sume 20 eur za podanie vrátane jeho príloh.

25. V súlade s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch je poplatníkom ten, kto je povinný doručovať podania do elektronickej schránky súdu.

26. Podľa § 821 ods. 3 zákona o súdoch („Osobitné ustanovenia o elektronickej výkone verejnej moci na súdoch“) s účinnosťou od 1. júla 2017 orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár a správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronickej schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom; to neplatí, ak súd požiada o predloženie určitej listiny a pre predkladanie administratívneho spisu alebo iného spisu. Hostujúci euroadvokát doručuje elektronickej podania prostredníctvom spolupracujúceho advokáta. Ak je pre podanie určený elektronickej formulár, sú osoby podľa predchádzajúcej vety povinné podanie urobiť prostredníctvom takého formulára. Trovy vzniknuté porušením povinnosti podľa prvej vety nie sú predmetom náhrady trov konania.

27. Podľa § 101cd (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júla 2017) zákona o súdoch povinnosť podľa § 821 ods. 3 sa od 1. júla 2018 vzťahuje na právneho zástupcu, ktorý je fyzickou osobou.

28. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (sp. zn. II. ÚS 27/07).

29. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti patrí aj právo na prístup k súdu (right of access to a court), resp. právo na súd (right to a court). Z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. denegatio iustitiae) sa týka priebehu už začatého konania pred súdom, ale zaručuje aj prístup k súdu. Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje teda každému právo na to, aby svoju vec týkajúcu sa civilných práv a záväzkov mohol predložiť súdu (sp. zn. II. ÚS 281/2017).

30. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

31. Ústavný súd, prihliadajúc na predmet právnej veci, v ktorej sa sťažovateľ uchádza o ústavnú ochranu svojich práv ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok v sume 20 €, zdôrazňuje, že z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Uvedené zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Pokiaľ právny predpis upravujúci konanie pred všeobecnými súdmi (Civilný sporový poriadok) vylučuje prieskum rozhodnutí u tzv. bagateľných vecí, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (m. m. sp. zn. III. ÚS 22/2019).

32. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie

ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, I. ÚS 56/2017), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá koliduje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri náleží Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27). Ústavný súd zohľadnil aj aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej nie je právo na prístup k súdu absolútne a musí byť podrobené obmedzeniam, tieto však nesmú obmedziť prístup jednotlivca takým spôsobom alebo do takého rozsahu, že bude porušená podstata tohto práva (Kľačanová proti Slovenskej republike, rozsudok z 27. 11. 2018, sťažnosť č. 8394/13, b. 23). Vzhľadom na uvedené ústavný súd výnimočne poskytuje ochranu sťažovateľom aj v prípade, že hodnota sporu v konaní pred všeobecnými súdmi bola bagateľná, a preto nemožno posúdenie námietok sťažovateľa voči napadnutému uzneseniu a priori len z tohto dôvodu vylúčiť.

33. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ sa už v konaní vedenom pred ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 545/2019 na základe ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 25. marca 2019 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na základe obdobnej skutkovej a rovnakej právnej argumentácie vo vzťahu k rovnakému orgánu verejnej moci – okresnému súdu. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 186/2019 z 30. apríla 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. júna 2019, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z 25. marca 2019 ako zjavne neopodstatnenú.

34. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto veci nemá dôvod odchyliť sa od svojich záverov formulovaných v uznesení sp. zn. I. ÚS 186/2019 z 30. apríla 2019, ktoré sú sťažovateľovi známe (uznesenie sp. zn. I. ÚS 186/2019 bolo sťažovateľovi doručené 3. júna 2019, pozn.) a ktoré sú vzhľadom na rovnakú právnu argumentáciu a totožnosť sťažnostných námietok použiteľné aj v tomto konaní.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd len stručne uzatvára, že s prihliadnutím na znenie citovaného § 82l ods. 3 zákona o súdoch je v spojení s § 101cd zákona o súdoch podľa názoru ústavného súdu opodstatnený záver okresného súdu o existencii povinnosti

právneho zástupcu, ktorý je fyzickou osobou v konaní pred súdom, doručovať podania do elektronickej schránky súdu, a to s účinnosťou od 1. júla 2018. Rovnako opodstatnený a majúci oporu v správnom výklade vo veci použitých právnych predpisov bol postup okresného súdu pri následnom ukladaní povinnosti sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za spracovanie podania urobeného v listinnej forme, a to s prihliadnutím na splnenie podmienok pre vznik poplatkovej povinnosti.

36. Podľa názoru ústavného súdu je napadnuté uznesenie okresného súdu založené na právnych záveroch, ktoré majú oporu v aplikovanej právnej norme a nezasahujú do podstaty, zmyslu a účelu označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

37. Vzhľadom na už uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch uplatnených sťažovateľom v ústavnej sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu